

ЖІНКА У ЗОНІ

Тим паче, що така втрата дорогоцінного, вкрай ущільненого часу була у відрядженні недозволеною розкішшю.

І раптом чи не сам Господь послав їй Режисера. Недавній знайомец, він трапився їй травневого ранку в Чорнобилі на подвір'ї ошатного будиночку урядової комісії, коли Інна приїхала за дозволом на черговий маршрут і, зокрема, щоб виключити допуск у зону реактора на ЧАЕС.

Ніби відчула в ньому свого вибавителя, кинулася до нього прожогом, мало не гублячи черевички на бігу, просто впала в братські обійми з радістю визволення. Це був нежданий, як свято, порятунок від ввічливої твердої опіки господарів зони. Опіки, що в ній почувалася, як іподромна лошиця, для якої звичне коло їй фінішна стрічка суворо визначені місцем і часом перегону. Не без ураженої гордості відчувала автоматизм у поведінці супровідників - для них вона була однією з багатьох, сама ж вона щонайбільше цінувала в людях неповторність, неусередненість і шанувалася, оберігаючи свою інакшість. Вона й сама того не усвідомлювала, що завжди тужила за очима, які б промовляли їй, Інні, що вона Єдина...

Рясний, розкішний цвіт кульбаби у яскраво соковитій травичці, ретельно промитій і винюханій дозиметрами, аж засміявся всіма своїми жовтими сонечками від її, ніби аж дитячої, такої не баченої тут радості!..

Відтоді як її введено до складу знімальної групи, їй вільно дивитися й бачити те, на що не націлені вже традиційно телеоб'єктиви й доскіпливі вічка чужоземних камер. Вона була серед своїх. Інакший поріг болю, інше бачення людей, співвітчизників - це ніби погляд зсередини. Вона була спільницею з ними всіма, була єдиним жіночим голосом серед них, була матір'ю й сестрою кожного з них. Чорнобильською матір'ю, а може, й дитям Чорнобиля водночас. Дитям, як кожна жінка, що тільки й уміє жити сповна, коли живе наївним довірливим серцем.

Інна зітхнула. Не спалося. Воістину "не спалося. А ніч - як море!.." Вона поглянула на сіру смужку неба між шторами вікна. Світало. Благославлялося на світ... А на любов?.. Вже не заснути. Думки юрмилися, пульсували у скронях, серце знову почало давати тривожні забори...

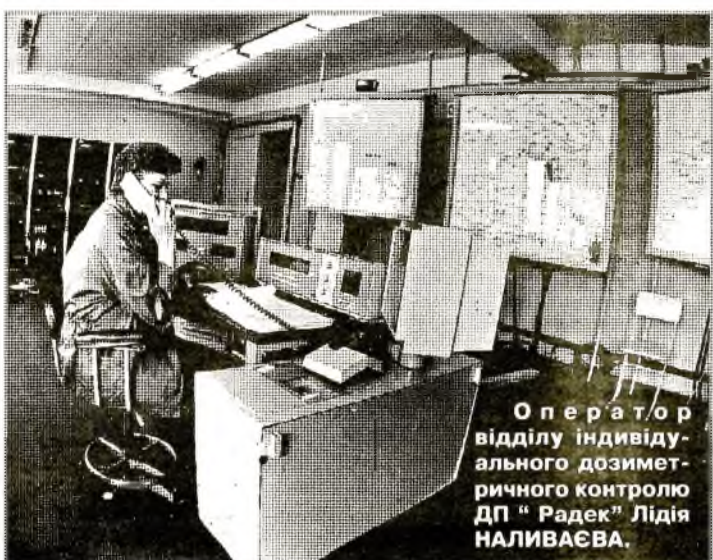
Заплющила очі - ішли нагливом чомусь самі жіночі обличчя. Жінка у зоні, жінка серед безлічі мужів, поміж яких і охочі поглизувати, зневажити, й ласі приголубити, поточливий, як руту-м'яту, підм'явши під себе, щоб потім, не оглядаючись, іти далі. Далі, далі - "по жіночих снах та іменах"... Ні, жінка у чорнобильській реальності - це жінка особлива: надто сторожка, чутлива, як лісова звірина, що чує небезпеку за верству і готова схопити дати відкоша кривднику. Королева бензоколонки чи королева на мінному полі, де захоче - зглянеться, проведе за собою по самому краєчку Неба, по небесних, лише їй знаних стежках, а ні - шукай собі іншого ангела-хранителя, бо вона сама собі закон, сама вища влада, а всякий суд і поговір - беззаконня гріхотворців і заздрісників. Вільній - воля! Воля карати й милувати, винагороджувати й розвінчувати голих королів, воля бути інакшою. Ворожою й лагідною, злостивою й покірною, нещадною і беззахисною, як трава...

Мертва трава... Кризь дрімому Інні привиділося якесь знайоме обличчя. Немов у дзеркалі. Коли це було? Невже це вона сама?.. Зів'яла, з погаслими очима, без надії на радість.

Хижа трава... А це - хто?

Вона не знає цієї жінки, ніколи не ба-

чила цих розумних очей, насмішуватих уст, як у тих, хто знає про вас все, знає таємницю і тому знає собі ціну, не бачила владної повздовжньої зморшки у міжбрів'ї, а ще цієї рівної, виструнченої, спортивної статури хлопчакуватого крою... Хто ця жінка?.. Хижа трава... Хижа трава... Інна засинала, й кризь хворобливий, якийсь нетривкий, стривожений сон сплигло видіння "Білих пароплавів" - пристанища вахтовиків після піонертaborу "Сказочный". В ілюмінаторі, безсоромно освітленому зсередини, видовище довгих заломлених жіночих ніг і голої чоловічої спини й сідниць - такий собі похідний секс між атаками на реактор - і ось та, що вдень, не зважаючи на Інну, яка терпляче очікувала можливості подзвонити до редакції, цвірінькала у телефонну трубку чи то до нареченого чи, схоже, таки до чоловіка, ось шльондра, як натхненно віддається за пляшкою вина першому стрічному!.. Інна тоді спаленіла

Оператор відділу індивідуального дозиметричного контролю ДП "Радек" Лідія НАЛИВАЄВА.

й, ніби сама спіймана на гарячому, швидко відвела погляд. Зате комендант, що прошкував позади неї, проводячи її до виділеної їй каюти, навпаки, ледь затримався з явною цікавістю і, прочинивши двері, хрипіватим, не зовсім тверезим смішком "привітав" парочку: "І я теж хочу!" Потому примирливим тоном видав Інні на добраніч порцію вахтового гумору: "А кажуть, у мужиків після аварії волосся не росте. Але ж роги як відростають!.."

Інна прокинулася раптово, як і заснула, на невідь-звідки посіяній упертій думці: хижа трава. Яка чортівня, якийсь метафоричний осот! До чого тут це незнайоме жіноче обличчя, цей сороміцький сон?.. Ба ні ж, це спогад, це було насправді, але хто ця жінка, нащо вона у зоні?

-8-

Олесь мав зайти до неї після зміни, а натомість цей невідчепа "конвойний", що зиркає на Інну то якось ворожо, то майже співчливо, запропонував улаштувати їй знайомство, про яке просила, з кількома жінками. Зрештою, вона у відрядженні у зоні, час ущільнений - треба використовувати кожну хвилину. Вона подзвонила на станцію попередити про зайнятий вечір, та Олесь не знайшли. Переказувати чужими не випадало.

Пригадалося: про Галину Михайлівну зі Страхоліси їй говорив Кириченко. Тоді Інні сподобалося його прямота, безкомпромісність, навіть, якась затята шибайголовість, властива вічним пошукувачам справедливості. Спитала, як потрапив в Іванківську автоколонну, звідки, - усміхнувся:

- Родич влаштував. Приїхав у Прип'ять з Караганди у сімдесят сьомому, спочатку був начальником колони, що обслуговує ЧАЕС, через два роки перейшов у гараж головним інженером, а згодом, у вісімдесят другому - начальником гаража.

- Он воно що. То це ви на прострілі, де найбільша радіація, давали легендарний світовий рекорд пішака?! Кажуть, з космічною швидкістю.

- Уже наплели горлани? Гаразд. Розкажи - розкажу, але як анекдот. Про це, цур, не писати. Згода?

- Не знаю. Не обіцяю. - Інна була майже залюблена у цих мужніх людей і сяjala усмішкою до них м'якою, теплою, майже материнською.

(Продовження.)

Початок у № 45-64, 67-70 ц.р.)

(Далі буде).